

Komikus érzelmek

TARAH DEWITT

Komikus érzelmek

TARAH DEWITT

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Tarah DeWitt: *Funny Feelings*
First published in 2023 by St. Martin's Griffin,
an imprint of St. Martin's Publishing Group

Fordította
Ladányi Klára

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Sam Elias, Ink and Laurel

ISBN 978-963-636-944-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Tarah DeWitt 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Ladányi Klára 2026

*Ezt a könyvet azoknak a nőknek ajánlom,
akiket valaha is túl soknak címkéztek meg.
Lehet, hogy túl hangosak, túl nyersek, túl nyíltak
és túl trágárok vagytok. Túl gyakran osztotok meg
túl sokat, túl sokszor beszéltek csúnyán,
túlságosan furcsák és túl érzelmesek vagytok.
Azoknak a nőknek, akik a csendes magányukban
továbbra is a társas interakcióikon gondolkodnak,
és azon merengenek, tényleg „túl sok”-e a viselkedésük,
és vajon zavarban kéne-e lenniük,
vagy szégyenkezniük kellene-e emiatt.
Kibaszottul fantasztikusak vagytok!
Ti vagytok az én fajtám.
Ne merészeljétek becsapni magatokat és kellemesebbé válni!
Mind csupa szív és tűz vagytok.*

SZERZŐI MEGJEGYZÉS

Úgy éreztem, fontos megírnom ezt a történetet. Részben az ihlette, hogy milyen érzés volt megírni az első könyvemet, és az, amikor már kikerült a nagyvilágba, illetve hogy milyen érzés létrehozni valamit, amit mások befogadnak majd.

Amikor kiadunk a kezünkből valamit, hogy arról mások alkossanak véleményt, különösen, ha azt reméljük, szórakoztatunk, és valamiféle érzést váltunk ki a befogadóból, az eszünkkel tudjuk, hogy az nem lesz mindenkinek „való”. Viszont semmihez sem fogható az az érzés, amikor olyasmit hozunk létre, amihez ténylegesen tud kapcsolódni valaki. Ez az érzés függőséget okoz. Az írásnak köszönhetően sokkal inkább önmagamnak éreztem magam, mint korábban bármikor, ugyanakkor sokkal elfogódottabb is lettem. Ezt az örömrádatot gyakran egy zuhanás követte az imposztorszindróma sötétjébe.

Ezért hát ebben a különösen mély periódusomban bevettem az egyik preferált mentálhigiénés eszközümet:

a nevetéshez nyúltam. Amikor rosszkedvű időszakokat élek meg – felhívom a figyelmet, hogy a *rosszkedvű* szót használtam, és nem a *depresszívet* – az életemben, az egyik kedvenc elfoglaltságom, hogy stand-up-előadásokat nézek. Vicces dolgokat teszek magam elé. Hagyom magam beleereszkedni az érzésekbe, és tudomásul veszem azokat, aztán valami olyasmit csinállok, ami jó nekem: nevetek. Félreértés ne essék, szoktam azt a kevésbé szexis dolgot is művelni, hogy ellenőrzés alatt tartom a mentális egészséget, de mellette olyasmit is teszek, amin nevethetek. Mivel ezt bizton állíthatom: amikor rosszkedvű vagyok, a legkevesbé sem vágyom sorra venni, mennyi áldás van az életemben, sem leszólni magam, amiért hálátlan vagyok, vagy hogy nincs is miért rosszul érezni magam. Viszont arra jöttem rá, hogy számomra a humor egy igazán egészséges megküzdési stratégia.

A komédia nevelt, segített új szemszögből nézni az életem több aspektusát is. A humor nagyon is komoly tud lenni.

Ezzel együtt mélyen megérintett, amikor rájöttem, hogy sokszor az általunk ismert humoristák – és nem csak azok, akik a színpadra állnak – küszködnek a leginkább magukban. Igazán szíven ütött, hogy senkit sem lenne szabad leírni, aki önszántából tárja fel előttünk az énje egy részét, akármilyen művészeti formában is teszi ezt, legyen az csak annyi, hogy megnevettet bennünket.

Amikor kaptam egy üzenetet a személyes Instagram-fiókomba egy nőtől, aki azt írta, szégyellnem kellene magam, amiért ilyen szemetet írok, pláne úgy, hogy van két kislányom, akik kétségkívül ugyanolyan undorító felnőttek lesznek, amilyen én vagyok, tudtam, hogy meg kell írnom

Farley-t. Félretettem egy másik regényben megírt több mint harmincezer szót, és nekiálltam ennek.

Egy olyan nőt akartam megírni, aki „mocskos” szájú, aki szextörténeteket mesél a hallgatóságnak, aki hangos és ellenszenves, ugyanakkor hajlandó az önbecsmérlésre, és még karriert is csinál belőle. Egy olyan karaktert akartam írni, aki ostoba vicceket durrogtat, de megtévesztően zseniális, eltökélt, és mélyen érez.

Meg akartam mutatni az érzékenyebb oldalát.

Mert még a legszarkasztikusabb, legfesztelenebb embereknek is van érzékeny részük. Higgyétek el nekem.

Egy olyan férfit is meg akartam írni, aki ezt mind látta, és elfogadta a nőt mindenestül, aki ugyanakkor a saját mentális egészségével küszködik, de mélységesen öntudatos – és ugyanannyira gyengéd is.

Míg ennek a könyvnek a szereplői humorizálásból élnek, íróként nem ringatom magam abban a tévhitben, hogy meg tudnék írni egy egész stand-up-előadást. Szóval ez a történet valószínűleg a legkevésbé szórakoztató, amit eddig írtam, és azt a néhány kifejezetten stand-upos viccet, ami elhangzik, bizonyos humoristák ihlették, akik a rosszkedvű időszakaimban segítettek nekem. Természetesen gondoskodtam arról, hogy a poénok a sajátjaim legyenek, de mindenképpen meg akarom jelölni legalább azt, ahonnan jött az inspiráció, és megnevezni a forrást, ahol kell.

VISZONT ami a legfontosabb: a karakterek ebben a történetben biztos menedékre lelnek egymásban, így az érzékeny oldalukat látjuk leginkább, és nem kizárólag a humor áll a regény középpontjában.

A tartalomra vonatkozó figyelmeztetés:

- Egy szeretett személy elvesztése két helyen is említésre kerül, a haláleset a jeleneten kívül történik.
- Trágár beszéd
- Szexuális tartalom
- Mérgező szülő / távol lévő szülő

Ahogy nem fogom magamat humoristának nevezni, úgy azt sem fogom soha állítani, hogy mentálhigiénés szakember lennék. Tisztában vagyok azzal, hogy a rosszkedvű időszakaim nem ugyanolyanok, mint mások valódi depressziója, és soha nem fogok senkinek tanácsot adni abban, hogy ezt hogyan kezelje, ahogyan azt sem várom el, hogy vicces, netflixes különkiadásokkal oldják meg a problémájukat. Ám én ezzel tisztelgek az előtt az eszköz előtt, ami történetesen nekem sokat segített.

Végezetül pedig azokhoz szólok, akik úgy döntenek, időt szánnak arra, hogy mások számára alkossanak valamit... Számít, amit teszel. Legyenek azok ostoba mémek, videók, táncok, poénok vagy könyvekről készült fotók és értékelések. Még ha egy vasat sem kapsz érte, tudd, hogy ezzel valószínűleg vidámabbá tetted a napját valakinek.

EGY

*„Csak egy kis szikrányi örültséget kapunk.
Nem szabad elveszítenünk.” (Robin Williams)*

FARLEY

A fosós vicc plöttyen.

Ez a rész rizikós volt, tudtam, ahogy azt a legtöbb humorista is tudja. Néha teljes mértékig biztosra vesszük, hogy egy poén tarolni fog, mire aztán lassan, minden hajcihő nélkül leereszt, akár egy, a szobában körbejáró fingpárna. Aztán vannak olyan részletek, amiket tölteléeknek gondolunk, amik előkészítenek egy király visszautalást később, és aztán azok találhatnak be. Tapasztalat útján tanultam ezt meg, de még mindig megtorpanok a közönség reakcióját várva, csak egy kicsit, mielőtt folytatnám.

Azt hiszem, mély párhuzamot vonni a meggondolatlan tejtermékhabzsolás gyümölcse és Jackson Pollock munkái között nagy valószínűséggel „túl sok” volt. Csak kényelmetlen nevetést kapok, egyesek feje hátrahajlik, mások elborzadva hunyják be a szemüket. Ezért is készültem egy másik, önironikus poénnal átkötésnek, ami inkább ilyen: „Jaj, szegény vicces lány, ez olyan szomorú. De nézzétek! Viccelődik vele, szóval rendben van, ha én is nevetek. Igen,

azért nevetek, mert kinevethetem *őt*. Ezért fizettem.” Közben ez egy olyan szöveg, ami nagyon közel áll a személyes meggyőződéséhez, szóval... ja, ezek gyakran tarolnak.

A szar (haha!) viccet gyorsan elfelejtik, én pedig ismét a saját mesterművem karmesterévé válok. Körülöttem nevetésszimfónia szólal meg, amit én idézek elő, kavarok fel és ösztökélek. A hallgatóság egyik felére a szomorú és furcsa kínosságommal hatok. Meséket szövögetek néhány elragadóan zárkózott – és nem létező – férfiról, akikkel randiztam, és a balul elsült szexuális kalandozásaimról, majd a történetem fonala átadja a helyét egy utánzós résznek, amikor is makimajomszerű mozgással átvonulok a színpad másik oldalára, ezzel pedig a hallgatóságból nevetésfűzért csalogatok elő.

Gyönyörű, csodálatos és lehangoló ez a hang. Melegséggel tölt el, feltüzel. Úgy érzem magam, mint egy gyújtósért esedező szikra, ez a terem pedig olyan, mint az a régi-módi fűjtató, ami felfűvődik, majd meglobogtat, amíg lángra nem kapok.

Ahogy fokozatosan erősödik a nevetés, arra gondolok: „Talán tényleg sikerülni fog, szó-ra-koz-ta-tó vagyok!”

A taps orkánerejű. Aztán véget ér.

Összeomlik.

Elillan.

A színpad széle felé tett minden lépésemmel egyre lejjebb csúszom az adrenalinhegyről. Megrendítő és rettenetes érzés.

Az egyetlen, ami ilyenkor segít annak a hegynek az oldalán, az én vészhelyzetre tartogatott csákányom, Meyer arca. Körülötte teljes a zűrzavar. A hangtechnikusok a könynyüket törölgetik a szemükből, a konferanszié szorosan

keresztezett lábbal görnyed előre, nyilván azért, hogy ne pisiljen be. Meyer azonban olyan szilárd és higgadt, mint mindig. Keresztbe fonja a karját, két kezét bedugja a hóna alá, a hüvelykujja kikandikál. Sikerül felém emelnie a hüvelykjeit üdvözlésképpen, és csak úgy árad belőle a kirobbanó imádat. A szája egy aláhúzás az arcán, a szemöldöke összeráncolva, ahogy mindig.

Meyer rendíthetetlen morcossága az én kapaszkodóm. Lasszóként kap el, és húz vissza a testembe, a jelenbe a fejem helyett, ahol állandóan egy ütős poént fogalmazok éppen, vagy felmérem a közönséget, és a kedvére teszek. Ő nem a sziklám, hanem a hintaágyam. Megtart, és árnyékot von körém egy nyári napon. Nem mintha ennek ő a tudatában lenne.

Meyer a menedzserem is. A menedzserem, aki véletlenül a legjobb barátommá vált, amióta három évvel ezelőtt az életem része lett. Habár igazából már egy kicsit régebb óta benne van. Fogalmam sincs, hogy *erről* tud-e, vagy hogy ő igazából mennyire kedvel engem, de egyik sem fontos.

Szereti azt tettetni, hogy végtelenül bosszantom, de volt már, hogy elkaptam, amint a szája sarka mosolyra húzódott. Minden alkalommal sikerrel járok nála, amikor előadom azt a sztorit a fősulis pasasról, aki feltolta a két térdemet a halántékomhoz, mintha valamiféle emberi hálózsák lettem volna, amit épp össze készült hajtogatni – *itt beéke-lendő a mozdulatsor lelkes előadása*. Aztán úgy hatvan másodpercnyi unalmas csípőlökődést követően a fickó a fülembe suttogott ordítva, hogy „AZT AKAROM, HOGY ORGAZMUSOD LEGYEN!”, mire azt a rettentő választ adtam, hogy „OKÉ!”, és felmutattam a hüvelykujjamat. Ezt követően mindent csináltam, csak orgazmusom nem lett, és azért imádkoztam az égiekhez, hogy hadd ne fíngjak rá

erre a pasira, mert még a végén ez az egész az ő vicces sztorijává vált volna.

Csak néhányszor sikerült előcsalogatnom Meyerből a legszebb és legszélesebb mosolyát, amit rendszerint egy rövid nevetés kísért. Az a mosoly és hang totál felvillanyoz. Kivillan a fogsor, megjelennek a gödröcskék és a ráncok, a szemében derű látszik. Amikor először láttam, hallhatóan elakadt a lélegzetem, mire ő azonnal eltüntette, gyakorlatilag leradírozta az arcáról. A dátumot azonban bevéstem a naptáramba, és örökre hírhedt marad.

Van valami felemelő abban, ha megnevettetünk egy másik humoristát, különösen, ha olyan jó és éles eszű, mint Meyer. És gyanítottam, hogy még mindig olyan lehet. Egy ideig nagymenő volt. Annak idején egy tévés különkiadásban szerepelt, ami egy csapat remek feltörekvő humoristát mutatott be, sőt néhány nagy név nyitóprodukciójaként is fellépett. Az ő műsora olyan volt, ami látványosan mélyre hatott. Az előadásmódja csak egy hajszállal volt több a monotonnál, szinte már unott, fesztelen, de mindig meglepő. Az a fajta humor, ami azonnal betalált, de minél többször végigpörgette az ember a fejében, annál viccesebbé vált. Nem volt szüksége élénk arcminikára, sem a fizikai humor egyéb jellemzőire, és ritkán káromkodott, ezért is ütött még nagyobb, amikor megtette. A különböző részek zökkenőmentesen váltották egymást, mintha csak egyetlen hosszú történetet mesélt volna el.

Ez az én stílusomnak pont az ellenkezője volt, így belegondolva.

– Mondtam, hogy ez a poén szar! – mondja vidámsággal abban a jeges, kék tekintetében, amikor kikapcsolom a mikrofont és a fülhallgatót.

– Te most egy poénról poénkodtál? – Erre csak a szemét forgatja, és megfordul, hogy velem jöjjön.

– Hol van Hazel? – kérdezem, a lányát keresve.

– Marissa vigyáz rá ma este. Írnia kellett volna egy fogalmazást, de nem csinálta meg.

– Tízéves korban fogalmazást kell írni? Jézusom, milyen iskolába járatod? Én a gyerek pártján állok.

Meyer fáradtan sóhajt, és megint a szemét forgatja.

– Olyanba, ami a legjobb programot és tanárokat nyújtja a siket tanulók számára. Egy nagyon drágába. Olyanba, amit továbbra is ki szeretnék tudni fizetni, úgyhogy a jövőben esetleg kerül el a fekáliatémát.

– Szép! Akkor azt mondod, hogy többet kéne beraknom az előadásomba abból a „borzadályos hulladékból”, hogy újra örökké velünk lóghasson? – kérdezem a legutóbb kapott, legnegatívabb értékelésem címét is beékelve. – És ahogy már nem egyszer mondtam neked, Meyer, a szexis csajoknak is vannak gyomorproblémáik.

– Azt hiszem, elértem a tűrőképességem határát, hogy mennyi bírálatot tudok elviselni azzal kapcsolatban, hogy elhozzak egy gyereket egy olyan stand-upra, ahol a teleshopba is beillő bemutatót tartasz a szexjátékgyűjteményedről, Jonesy. – Azt a másik dolgot szóba se hozza.

– Az egy hosszadalmas szolgálati közlemény. Okosan használom a platformomat.

– Már kétszer megfenyegettek a gyermekjóléti szolgálattal.

– De csak azelőtt, hogy elmagyaráztad volna nekik, valójában nem hall semmit abból, amit mondok. – Felemelem a kezemet védekezésésképpen.

– Ami miatt, ahogy arra emlékezhetsz is, még jobban elítéltek. – Amikor ezt mondja, nem bírom megállni, hogy ne

nevessek fel úgy igazán. Hazel imádja ezt. Szeret a nevetéssel teli teremben lenni, annak ellenére, hogy számára nincs hang. Azt hiszem, én ezért is szerettem meg őt, mert ő érzi az energiát maga körül, és épp annyira rá van függve, mint én.

Azzal sincs egyáltalán tisztában, milyen bonyodalmakat okoz ez az apjának, aki erről nem is akarja felvilágosítani a lányát. Talán emiatt egy kicsit belé is szerelmes vagyok.

– Szerinted az vicces, hogy elítélnék? – vigyorog, és felvonja a szemöldökét.

– Nos, nem, de amikor az ember belejön... – Vállat vonok, mire az arc kifejezése még áthatóbb lesz. Mindketten jól ismerjük, milyen bírálóat éri ezt a fajta munkát, és a rizikót is, amit bizonyos témákkal vállalunk. Míg én mindig is élveztem a társadalomkritika határait feszegetni, mások emberségének kárára nem vagyok hajlandó csinálni. Inkább mesélek béna fingvicceket, és teszem magamat nevetség tárgyává, mint hogy seggfej viselkedéssel legyek provokatív.

Bár úgy érzem, a karrierem kezd beindulni, ahhoz még nem vagyok elég menő, hogy ne rántsón le az online kommentek olvasása. Az e heti imposztorszindrómát a következő hozzászólás támogatta: „Engem nem érdekel, hogy némiképp vonzó, amikor éppen normális ember módjára beszél. Ki nem állhatom ezt a visszataszító nőt! Itt panaszkodik a férfiak arcátlanságáról, és mégis (leszűrve abból a sok szarságból, amit összehord), le merném fogadni, hogy magasabb a testindexe, mint az IQ-hányadosa. Ez a kis piccsa egy rakás szerencsétlenség, és ha nem táncikálna meg ríkoltozna, mint egy sziréna, semmi vicces nem lenne abban, amit előad.”

Mielőtt megkérdeznéd, igen, a hozzászólót Chadnek hívták, és igen, a profilképe egy tesztoszterontól csöpögő fotó-

montázs volt róla, különböző kamionos sapkákból – amikkel kétségkívül a felkopó haját takarta el –, kezében mindenféle ízű Monster energiatallal, és fordítva felvett Oakley napszemüveggel a fején. Egyértelműen.

És – Chadnek köszönhetően – meg kellett néznom a szlengszótárban, hogy mit jelent a testindex. Igen, bizony hogy meg! Én mindig is azt feltételeztem, hogy ez a szó valami furcsa új módja a testtömeg megadásának. Hát nem az, kispofáim!

Aztán belezuhantam abba a gondolatspirálba, hogy vajon megkérdezte-e már tőlem valaha bárki is, mennyi a testindexem, és hogy én erre hogyan válaszoltam. Meyer megnyugtatóan, hogy nem kérdeztek ilyet, legalábbis neki nincs róla tudomása. Neki pedig gyakorlatilag mindenről van tudomása, ami velem kapcsolatos.

Elnézem a profiljának határozott vonalait. Hogy ennek a fickónak mégis hogy van ideje edzőterembe menni, azt soha nem fogom megtudni, de egyértelmű, hogy lejár. Amellett, hogy valami szuper katonai szérumot adat be magának apránként, sokkal őszebb lett, amióta ismerem. A borosta az állkapcsán tele van fehér szálakkal, és ahol korábban csak elvétve volt a hajában, a füle körül, most többségbe kerültek. Harmincöt éves, azaz tíz évvel több nálam, de még csak most kezd annyinak látszani, amennyi.

Felöltlik bennem, lehet, hogy ez miattam van. A miatt az élet miatt, amibe én rángattam vissza őt. Amiatt, hogy egyedülálló apa, van egy siket lánya, és egy – imádni való *per* kimerítő – humorista kliense, akit menedzsel, plusz az a sok munkaóra meg az ezzel járó utazás... Nos, ez biztosan megviseli.

– Bánod, hogy elvállaltál? – kérdezem, mielőtt meggon-
dolhatnám magam.

Ő megtorpan, és felém kapja a fejét egy értetlen grimasz-
szal – szemben a megszokott, pusztán a létezés miatti gri-
maszával. Az agyam rögtön visszatáncol, aztán legnagyobb
döbbenetemre a kezem megindul felfelé, és megböki a két
szemöldöke közötti ráncot egy „bíp” kíséretében.

– Csak mert az nagy kár lenne. Tiéd az összes tévéelő-
fizetés, tudod az összes jelszavamat, és túlságosan is kötő-
döm most már... Hali, Bob! – Megindulok Bob felé, ami-
kor meglátom őt, a kedvenc biztonsági örömet. – Jól nézel
ki, öregem! Jesszus, esküszöm, hogy egyre kisebb a nya-
kad, valahányszor találkozunk! – Megszorítom a kidagadó
bicepszt. – Hamarosan már csak a személyiségedet hibáz-
tathatod, amikor a nők visszautasítanak.

– Tudod, hogy véget ért a műsorod, ugye? – nevet fel
Bob. – Amúgy meg csak Meyerrel próbálok lépést tartani.

Ám mielőtt még valami csípős megjegyzést tehetnék,
hogy belekezdjünk a szokásos adok-kapokba, Meyer meg-
ragadja a könyökömet, én pedig összerezzenek. Az éle-
tünk nagy részét együtt töltjük, de ügyelek rá, hogy ne
érjek hozzá csak úgy. Egy este kétszer – ez már lehet, hogy
új rekord.

– Farley. – Felnézek rá, aztán követem a tekintetét...
Te... jó... ég!

Itt van Kara Wu.

Az előadásomon.

Azon az előadáson, amivel arattam.

Felém mosolyog.

A kedvenc humoristám, aki az egyik leghíresebb komi-
ka az országban – aki az egyik legvadabb sikert elérő mű-

sort írta, és a Saturday Night Live-ot is vezette már –, itt van, és *felém* mosolyog.

Ezért hát, természetesen, azt a dolgot csinálom. Azt, amit egyetlen menő lány sem csinál soha.

Lehunytam a szemem, és az orromon fújom ki a levegőt, amikor rájövök, mit is tettem, aztán megkeményítem magam, és egy remegő mosollyal visszafordulok hozzá.

Amikor a közvetlen közelembbe ér, visszanézek Meyerre, hogy biztos legyek benne, nem képzeldöm. Ő erre csak rám vigyorog, a tekintetében jókedv látszik.

Leveszem róla a szememet, és visszafordulok Kara Wu felé, aki továbbra is várakozással mosolyog rám. Halványan érzékelem Bobot is a látóteremben, aki némán kuncog, és előveszi a telefonját, hogy lőjön egy fotót.

– Farley? – kérdezi Kara Wu.

– Kara Wu? – nyikkantom. Vádként tör elő belőlem.

Ő felnevet.

– A Kara is megteszi. Kibaszott jó volt a műsor! – *Istennem*, imádom őt! Egy anya, aki nem finomkodik a szóhasználatával az előadásában, és egyértelműen a magánéletben sem. Kemény, őszinte, obszcén és természeténél fogva vicces. Össze akarok barátkozni vele. Követném mindenhová, felválnám a gyerekeinek a szőlőt, felhívnám telefonon, én... nem is tudom, addig beszélnék vele telefonon, amíg rövidzárlatos nem lesz az agyam.

Meyer oldalba bökk, de közben mindkettőnk nevében beszél, amíg az agyam újraindul.

– Kara! Jó pár év eltelt azóta, de mi korábban már találkoztunk. – Üdvözlésre nyújtja felé a kezét.

– Ó, én emlékszem rád! Még abból az időből, amikor Marshall-lal turnéztam. El nem felejténém az arcodat. –

Csábos pillantással néz fel rá egy elismerő mosoly kíséretében. Nem is csodálom, Meyer valóban szemrevaló. Magas, izmos és tökéletesen patinás az őszülő hajával meg szakállával. A szomszéd srác, aki szívdöglesztő férfivá vált. Ám miután kissé elhúzódik az a kézfogás, fellobban bennem a birtoklás érzése, és ez átlendít az újrainduláson.

– Köszönöm! El sem hiszem, hogy itt vagy – mondom, és odanyújtom a kezemet neki.

– Hát, pedig hidd csak el! Már egy ideje a radaromon vagy, és ha már itt tartunk... – Int valakinek, hogy jöjjön oda. – Ő itt a menedzserem, Clay. Clay, Meyer, ti beszélgetsetek! Én majd addig Farley-val dumálok itt. – *Jó ég! Jól van. Ez most megtörténik. Tényleg megtörténik.*

Teszünk néhány lépést, aztán Kara odafordul hozzám.

– Nyílt lapokkal fogok játszani. Azt akarom, hogy te legyél a nyitószám a turnénkon.

Nehogy zokogni kezdj az örömtől, Fee! Ne tedd! Legalábbis még ne most!

– Legyek én a nyitószám a turnétokon. Előtted. Előtted és...

– Elöttem és Shauna Cooper előtt. Imádunk téged, és bár versenyben vannak még páran, te vagy az első számú választásunk. Csak szerettem volna előbb puhatólózni nálad.

Szilárd elhatározás kúszik végig rajtam, a szívem a fülemben dübörög. Az az *én* helyem!

– Mit kell tennem?

– Nos, őszintén szólva: így, a munka szempontjából nincs igazán mit tenned. A műsorod magáért beszél. Azért is esett rád elsőként a választásunk, mert az elejétől a végéig erős humorú előadást akarunk. Arról nem is beszélve,

hogypapíron is te lennél az, aki tökéletesen kiegészíti a felállást. Jó a szórás életkor, szexualitás és etnikum szempontjából, és nem félünk mocskos szájúnak lenni. Te hozod a csípős megjegyzéseket, én az anyás vonalat, Shauna pedig a társadalmi-politikai helyzetet illető meglátásait. Ráadásul egy csupa nőkből álló stand-up-turné vagyunk, a szórakoztatóiparnak ebben a még mindig főleg férfiak uralta szegletében. Én pedig hatalmas feneket akarok ennek keríteni, Farley! Nagyon nagy felhajtást akarok neki. Egy brutálisan jó reklámkampányra van szükségünk előtte, ami azt jelenti, hogy némi figyelmet kell szereznünk a médiában. Ezért is beszélgetünk most.

– Rendben. Részemről mehet. Nagyon is benne vagyok.
– Imádom azt, amilyennek hangzik. Döbbenetes különbség van a férfi és női humoristákat szerepeltető netflixes felvételek száma között. Majd szétvet az izgatottság és a motiváció.

– Ezzel valószínűleg együtt járnak majd interjúk, és sajnos az emberek bele fogják ásni magukat a magánéletedbe is, ez biztos. Az emberek hajlamosak nagyobb érdeklődést mutatni a női humoristák iránt, ha tudják vagy megértik, honnan erednek a poénok.

Hát... Ez nem hangzik jól...

– Nem vagyok rá büszke, de ha ezzel nagyobb lesz a követőtáborunk, és megkapjuk a reklámot, amit megérdemlünk, engem nem zavar egy kis egészséges mértékű kizsákmányolás.

– Megértem, tényleg – felelem, de nem leplezem a gyanakvást a hangomban.

– Van egy ötletünk. Na jó, nekem van.

– Oké...

– Nos, te fiatal vagy, aranyos, és semmi nem kelt akkora feltűnést, mint mások szerelmi élete.

Megdermedek a pániktól, a nyelvem megduzzad a számban, ahogy elfintorodom, majd felnevetek, mert sejtem, merre tart ez a beszélgetés.

– Én jobban szeretném, ha a *magán*életem egy része az is maradhatna – hazudom. Nem kell elmagyaráznom, hogy amit a színpadon megosztok, az egészen más.

– Érthető. Ám ha nem is csinálnánk nagy hírverést ennek előre, tudod, hogy ez lesz a magától értetődő mellékhatása annak, ha elvállalod a fellépést, ugye? Engem már leszerződtettek az SNL-re két hónap múlva, Shaunának egy filmje jön majd ki, plusz fotózni fogják Tyson minden meccsén a turné kezdetéig... – Igaz is. Shauna Cooper Tyson Callahannel jár, aki valamilyen sportágban valamilyen nagyágyú. Engem nem érdekel, hogy kivel jár. De a munkássága nagyon is...

De pont erről van most szó, nem? Elköteleződtem mellette, mert annyi éve figyelem őt, és felnézek rá. De még én is tudom, hogy a párja valami híresség, aki miatt valószínűleg még többen rákerestek Shaunára.

– A... szerelmi életem... igazából nem létezik – valom be.

Felnevet erre, majd gyorsan elfojtja.

– Ó, hidd el, tudom! Rájöttem. Nem mintha alkalmatlannak tűnnél rá, vagy ilyesmi. Csak tudom, milyen kezdőnek lenni. – Kedvesen mosolyog, majd kifújja a levegőt. – Ellenedre lenne, ha egy celeb kamupasival fotóznának le? Hogy beinduljon a találgatós pletykagépezet.

– Te jó ég, ilyen van? A celebek tényleg bekamuznak kapcsolatokat a hírverésért cserébe?

Ő erre felvonja rám a szemöldökét. Hopszi, *nem* tett nekí a hangomból süítő ítékezés.

– Igen. Az emberek zöme hajlandó enyhén kellemetlen dolgokat is megtenni, amikor a céljaik eléréséről van szó.

Touché!

A tekintetem összetalálkozik Meyerével a terem másik végében, ami visszarepít hónapokkal ezelőttre, amikor a jelenlegi műsorom anyagán dolgoztunk. Késő éjszakáig fent maradtunk, ő segített nekem átdolgozni egy, a Tinder kilátástalanságáról szóló részletet, meg hogy a stand-upos lét mennyire hátráltatja a randizást...

– De szerinted miért van ez így, Meyer? Most komolyan. Miért nem keresnek többet a férfiak, miután megtudják, hogy humorista vagyok? – kérdeztem tőle. Őszintén érdekelt. Hazel feje az ölemben pihent, miközben szendergett.

– Nem tudom biztosan. Klisének tűnik, de szerintem a férfiak, különösen azok, akik nagyon viccesnek szeretnék gondolni magukat, fenyegetőnek érzik a humoros nők társaságát. Valószínűleg azért, mert nem akarják megkockáztatni, hogy forrásanyaggá váljanak.

– Nahát, de érdekes! A férfiak attól félnek, hogy a nők viccesebbek náluk, a nők pedig attól, hogy ó, nem is tudom, elnyomják, megverik, megerőszakolják vagy megölik őket a férfiak. De vigyázz! Nehogy az a humoros csaj a nyomodba eredjen egy mellékutcában, hogy aztán a beleegyezésed nélkül megnevettesen!

– Azt hiszem, most találtad meg a csattanót. – Elmosolyodott azzal a ragyogó mosollyal, amitől elmélyültek a ráncok a szeme körül, és odavonzotta a tekintetemet a száját

keretező barázdákra. Ezeket eddig sohasem vettem észre. Kibukott belőlem egy kacaj.

– Te jó ég! – mondtam leplezetlen csodálattal, mielőtt még eszembe jutott volna leállítani magam. Mire az a mosoly azonnal eltűnt. De a szemkontaktust nem szakította meg. Egy izom megrándult az állkapcsán.

– Aki van olyan szánalmas, és hagyja, hogy a humorod vagy akár a karriered az útjába álljon annak, hogy összejöj-
jön veled, az nem érdemel meg téged, Fee.

Kara szavai a jelenből megpiszkálják az agyamat, mire felocsúdom:

– Azt mondtad, van egy ötleted?

A menedzserére és Meyerre néz, majd int nekik, hogy jöjjenek oda.

– Igen.